

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

(JAMES DEBEVEC, Editor)

6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko na leto \$7.00; za Cleveland in Kanado po pošti za eno leto \$8.00.
Za Ameriko pol leta \$4.00; za Cleveland in Kanado po pošti pol leta \$4.50.
Za Ameriko četrt leta \$2.50; za Cleveland in Kanado po pošti četrt leta \$2.75.
Za Cleveland in okolice po razpisu: celo leto \$7.00, pol leta \$4.00, četrt leta \$2.50.

Posamezna številka stane 5 centov.

SUBSCRIPTION RATES:

United States \$7.00 per year; Cleveland and Canada by mail \$8.00 per year.
U. S. \$4.00 for 6 months; Cleveland and Canada by mail \$4.50 for 6 months.
U. S. \$2.50 for 3 months; Cleveland and Canada by mail \$2.75 for 3 months.
Cleveland and suburbs by Carrier \$7.00 per year, \$4.00 for 6 months, \$2.50 for 3 months.
Single copies 5 cents each.

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

83 No. 9 Mon., Jan. 14, 1946

Kje so pravi izdajalci slovenskega naroda?

Pred nami je pismo iz notranjskih Rovt. Beguncer piše svojemu bratu v Ameriko. Takole pravi: "Imenujete nas izdajalce. Rečem ti samo to: Če smo izdajalci mi, potem sem ponosen na to, da sem tak izdajalec. Kakor je sramotni križ postal sveto znamenje potem, ko so prišli nanj Boga, tako bo nekoč tudi ime izdajalec imelo pri nas čisto svoj pomen."

Ti fantje so preveč videli in izkusili, da bi se ustrašili, če kdo nanje laja, češ, da so izdajalci. Danes naj navedemo samo nekaj strašnih dejstev, dogodkov, ki so jih vaški stražarji videli in izkusili in ki jih nihče ne bo nikdar mogel utajiti. Dejstva, ki vprijejo, da so pravi izdajalci naroda v resnici — partizani.

Bilo je 12. septembra 1943. Proti Blokam je prodiralo 300 partizanov "Sreveljeve brigade" in z njimi 2.000 Italijanov pod vodstvom generala Ceruttija. 20 laških topov je bruhalo ogenj proti Novi vasi in mali četi vaških stražarjev. Drugi dan ob desetih dopoldan so "junaško" zmigale združene sile partizanov in Lahov. Ob eni so se sedeli skupaj pri kosilu in obhajali prav laške sorte zmago italijanski general Cerutti, Boris Kladrič, Edvard Kocbek in še trije komunistični veljaki. Naslednji dan so slavno zmago zaključili s tem, da so zahrbtno ustrelili župnika Hrena in še nekaj z združenimi močmi premaganih stražarjev. — To so videli fantje. Videli sodelovanje partizanskih voditeljev z Lahi pri pobijanju slovenskega ljudstva in pobratimstvo laških generalov s partizanskimi komandanti. Ti fantje niso več pozabili, kdo je pravi izdajalec.

Bilo je skoro v istih dneh na Turjaku podobno. Partizani so prišli nad slovenske fante v družbi Lahov. Laška artiljerija je rušila zidovje starega gradu, za katerega ozirom so se branili fantje iz vaških straž pred komunisti. Veliki italijanski tanki, vodeni od laških vojakov, so končno prisilili posadko k vdaji. Partizanski komandantje so dali besedo, da se nikomur nič ne zgodi, če se vdajo. Težko so fantje verjeli komunistu, pa so mislili: Slovenec je in bo držal Slovence besedo. Pa je ni držal! Podajo se in pridejo iz ruševin. Zunaj jih čaka Italijan in poveže z žico kot živali. Partizani in partizanke pa hujskajo Laha, da še huj je zategne. Z združenimi močmi so Lahi in partizani zasmevali slovenske fante, ki so verjeli na njih besedo. Začel se je potem takomimenovani kočevski proces. Kot sodniki so sedeli ljudje, ki so slovensko dano besedo prelomili, sodili so slovenske fante za "izdajstvo" tisti, ki so se sami družili z Lahi proti slovenski krvi.

To je gledal slovenski fant in sklenil, da ne zaupa nikoli več partizanu, ker je ta resničen izdajalec. Pa je še prej videl ta slovenski fant vnebovpijoče zločine zverin v partizanski obleki.

Bilo je 26. decembra 1942. Komandant italijanske vojske v Mokronogu, sam komunist, se je dogovoril s partizanskim komisarjem Dolencem v gostilni Dev, da skupno uničita družino bivšega župana v St. Rupertu. Dogovorjeno je bilo, da partizani lahko napadajo gradič Dob, kjer se je takrat skrivala pred partizanskimi zločinci družina Maver, in da v tem času ne pride nobena italijanska četa gradiču na pomoč. In tako je bilo. Partizani so zajeli Mavsarja, njegovo ženo in pet otrok. Vseh sedem so zaklali in potem žive pometali na ogenj, ki so ga zakurili. Dve sinova, ki sta ušla, sta našla čez nekaj dni samo ostanke kosti. Kmalu nato so partizani tudi enega od teh dveh, 12 letnega fantiča, ubili. In zakaj vse to? Zato, ker je Mavsar izjavil, da ne bo podpiral Osvobodilne fronte, ki je malo poprej ubila v St. Rupertu župnika in kaplana.

Ta izdajstva naroda, to kolaboriranje s stoletnim nasprotnikom slovenskega naroda, Lahom, so videli fantje. S studom so gledali na zverinske zločine mednarodnega komunizma proti ljudstvu in vedeli so, da je njih dolžnost obramba, naj jih tudi kak mestni preveč siti škric zato zmerja z izdajalci. Fantje so videli dolžnost in imeli čisto vest.

V tisočih in tisočih je slo število pomorjenih, predno je naš kmečki fant poiskal orožje, da brani svoje življenje, svojo vas in svoje prepričanje.

Pa so poznali fantje to partizansko svojat že tudi iz dni po padcu Jugoslavije. Videli so komuniste, kako so proslavljali zvezo Stalinovo s Hitlerjem, ki sta si prijateljsko razdelila pogaženo Poljsko. Slišali so komuniste, kako so prekinjali zapadne zavezničke, ki so se obupno branili pred nacisti. Vse to do 22. junija 1941, ko je Hitler napadel Stalin. Takrat je komunist postal naenkrat na ukaz iz Moskve partizan. Iz mednarodnega markista je postal narodnjak. Kdo je mogel verjeti v resničnost take spreobrnitve!

Ta hinavščina komunističnega partizanstva se nikoli ni nehala. Vsako sredstvo jim je bilo dobro, da uničijo slovenskega človeka. Pobijali so ljudi od Ljubljane do gorskih zaselj, požigali vasi, prosvetne domove, šole, cerkve. Vse pod geslom: "Če ves narod izkrevavi, samo da zmaga komunistična ideja. In narod je umiral v množicah. Titova vlada sama računa, da je pobitih v Jugoslaviji 1.700.000 ljudi, vseh Nemcev pa je v vseh teh letih padlo v boju in drugače umrlo na Balkanu 35.000. Kje je kako razmerje? In partizani so pobijali predvsem domače ljudi! V Ljubljani niso

ubili partizani niti enega Laha, pač pa ogromno Slovencev. Na celi slovenski zemlji ni v vsej dobi okupacije padlo in za boleznimi umrlo več kot 700 Lahov. Samo do poloma Italije pa je radi partizanstva našlo smrt 15.000 Slovencev pod italijanskimi in še več pod partizanskimi kroglami ter po koncentracijskih taboriščih.

Te strahotne "uspehe" partizanstva je videl slovenski fant in jasno razumel, kdo je njegov največji sovražnik. Spoznal ga je v protinarnodnem komunizmu, ki se je skrival v lažljivo obleko osvobodilnega boja.

Fant je prijel za orožje. Ali je kaj čudnega, če je zavrela njegova kri, kadar je videl take dogodke kot je sledeči: Bilo je na Petkovcu pri Rovtah v jeseni 1942. Navidezno so napadli partizani laško patroljo v Godobolskih Rupah. Samo navidezno! Noben Lah in noben partizan ni bil ranjen. Na licu mesta pa so pustili partizani strojnico, na katero so napisali ime fanta, ki so ga na Petkovcu najbolj sovražili. Italijani so res nato aretirali in ustrelili fanta, češ da je posodil strojnico partizanom. — Take zahrbtnosti nečloveškega partizanstva razlože marsikaj v tej strašni slovenski civilni vojski.

Ta dejstva so dvignila narod proti partizanstvu. To je s silo od zunaj zmigalo in narod ustrašovalo, toda dokler bo hodil slovenski rogal po tej zemlji, se ne bo pozabil, kaj je z našim narodom naredil mednarodni komunizem.

Če tedaj kdo govori o izdajalcih, naj pomisli, kaj govori! Če kdo proslavlja partizanstvo, naj ne pozabi, da bo slovenska zgodovina klela partizanstvo kot resničnega izdajalca naroda. Naj se Tito še tako trudi, da s svojo tajno policijo zakrije zločine pred svetom, vse prihaja na dan.

Naj ugotovimo še enkrat dejstvo: **Domačo vojsko v Sloveniji so začeli partizani z umori naprotnikov komunizma. Za iztrebljenje teh so iskali podporo pri Lahih in Nemcih. V svojem premišljenem ubijanju so pozabili na vse človeško dostojanstvo.** Ubijali so žene, otroke, žrtve mučili, delali vedno zahrbtno in hinavsko. Ali ni naravno, da so vaške straže in domobranci morali v svojo obrambo trebiti iz slovenskih vasi te zločince in njih podpiratelje?

Kdor more gledati nepristransko, naj pove: Kje so pravi izdajalci?

Mi pa se tudi vprašujemo: Ali kdo resno misli, da more iz tolike nedolžno prelite krvi in tolikih zločinov partizanstva samo po sebi zrasti kaj dobrega? Tito brodi po krvi kot Hitler, ki je — hitro končal.

Odpri srce, odpri roke. . .

Ameriški reporter, ki se je mudil v Jugoslaviji, je bil tako dober, da je skrivaj vzel s seboj pismo za nekega svojega znanca, Slovenca. V pismu se čita med drugim:

"Tvoj brat N. je bil zajet po Nemcih že v Belgradu, ko so na cvetno nedeljo presenili Jugoslavijo z bombami na glavno mesto. Od tedaj so ga vlačili po raznih koncentracijskih taboriščih po Italiji in Nemčiji. Vseh skupaj je bilo najbrž cel tucat. Končno je obital v Dachau, kjer je bilo najbolj grozno taborišče. Amerikanci so ga osvobodili in se je vrnil domov. Titovci so ga vtnikli v ječo za sedem dni, nakar je bil sicer izpuščen, toda nobene službe ne dobi, tudi ne kakšnega ročnega dela. To vse samo zato, ker je bil častnik v prejšnji jugoslovanski vojski. Strada in obleke nima skoraj nič. Ko so bili ujetniki iz Dachaua še v Avstriji in čakali na povratek v Jugoslavijo, so morali nositi posebne znake, ki so naznanjali, da so to Dachauski jetniki. Tito je prav gotovo blazen, da s takimi nesrečniki tako ravna."

Na drugem mestu pove pismo to:

"Tvoj nečak N. je star blizu 18 let. Zelo dober fant, vsi ga močno hvalijo. Ko je zavlada la nova oblast, je moral v ječo za sedem tednov. To je bilo zato, ker poprej ni hotel iti k partizanom. Ko je prišel končno iz ječe, ko so pomilostili take, ki še niso bili stari 18 let, so vsi mislili, da je prišel iz graba. Bile so ga same kosti in koža. Komaj je hodil, ker je tiste tedne preživel mnogo stradanja in drugega mučenja. Takih primerov je bilo in jih je še menda brez števila."

In še nekaj iz tega pisma: "Pomanjkanje vsega blaga za obleke je strašno. Ljudje stikajo poved za raznimi stari čipkami (špicami) ter jih parajo, da dobe nekaj evinca za šivanje. Drugi razrezujejo svoje jopice, da napravljajo iz njih za otroke nogavice in kako drugo tplejšje oblačilo. Toliko slišimo o pomoči, ki je baje prišla iz Amerike, pa se

čudimo in čudimo, kje je ostala. . ."

Gornje pisanje se popolnoma ujema z vsemi drugimi, katera na kak način pridejo čez mejo po skrivnih potih. Žal, da mora ostati mnogo takega kolikor mogoče tajno, zakaj vsi se strinjajo v tem, da bi vsak tak pisavec izgubil glavo, če bi sedanja oblast doma zvedela, kaj je poročal. Strahotna je ta "svoboda" v današnji Jugoslaviji! O, begunci so dobro vedeli, zakaj so se umaknili preko meje. Nobeno zmerjanje z "izdajalci" in "črno vestjo" na tem nič ne spremeni. Zato podpirajte še naprej, podpirajte VELIKODUŠNO — LIGO KATOLIŠKIH SLOVENCEV!

Nekje na Nemškem čaka odrešitve neki slovenski duhovnik. Že kmalu po nemški okupaciji Gorenjske in Štajerske smo čuli o njem, da se je preoblečen klatil med okupirani Slovinci in v vedni nevarnosti pred gestapovci misijonaril med njimi. Pozneje so ga zalotili partizani in ker mu niso mogli drugače do živga, so ga zatožili Gestapu, češ da dela med ljudmi propagando za Mihajloviča. Nemci so ga zajeli in odvedli na Nemško v koncentracijsko taborišče. Tam je trpel vse strahote nacističnih taborišč do konca vojne. Ko je prišla svoboda, se je veselil vrnitve domov. Prijazen človek ga je pa opozoril, da je na listi onih, ki jih mislijo partizani doma "likvidirati". Nič čudnega, saj je imel in ima vse črno na belem, kako so ga partizani izdali Nemcem. Radi tega ni hotel domov in se je zatekel v varstvo sedanjih okupatorjev Nemčije, ki pa tudi ne vedo, kaj bi z njim počeli. . .

Kdaj, če sploh kdaj bo prodrla resnica o današnji "svobodni" Jugoslaviji? . . .

Vsa poročila iz starega kraja, ki se izognejo cenzuri, povedo, kaj je tam najstrašnejše. Dasi je strahot dovolj na vseh koncih in krajih, je za bodočnost naroda vendar najbolj obupno to, da sedanjí "vzgojitelji" silno *kvarijo mla-*

dino. Težko je razumeti, kaj sedanjí režim vidi v tem dobrega zase ali za narod, da mora mladina že od najnežnejših otroških let kar mogoče podivjati. Sam Bog ve?

Ni najstrašnejše to, da v šolah ni prave verske vzgoje. Ker poznamo svoje ljudi, bi se dalo misliti, da bodo starši to nadomestili doma. Toda vsa poročila se strinjajo v tem, da so šole in vsa druga mladinska vzgoja usmerjene tako, da se otroku čimprej iztrga iz srca ves verski in moralni pouk, ki ga morda dobe v domači hiši in cerkvi. Podivjane mladine že prej ni manjkalo v Sloveniji, kakor je ne manjka ne pri nas v Ameriki ne kjerkoli po svetu, ko se je že silno veliko storilo za pravo vzgojo. Česa naš narod pričakuje za svojo bodočnost od tega, kar počno z mladino tam današnji "vzgojitelji" . . .

Ko smo pretekle dni, na sam božični dan in spet na dan novega leta, poslušali v cerkvah list svetega Pavla do TITA, se je marsikdo med nami raztresel. Morda je bilo celo narobe, namreč da se je "zbral". Količko let smo poslušali brez posebnih misli tisti list, zdaj nam pa pri tistem poslušanju ne hote uide misel od Pavlova prijatelja Tita k njegovemu neprijatelju — "jugoslovanskemu" Titu.

Torej je sveti Pavel pisal Titu? Seveda je, pa vse drugačnemu Titu kot ga poznamo dandanes. Oni Tit ali Titus (ni bil TITO!) je bil svet mož in škof katoliške Cerkve v apostolskih časih. Vendar je sveti Pavel smatral za umestno, da mu je napisal pismo polno lepih opominov, kako naj skrbi za blagor, za resnični blagor svojega naroda. Sveti Tit si je vse vzel globoko k srcu, dasi je tudi brez tistih posebnih opominov že vse poprej po najboljših močeh izvrševal. . .

Kako silno potrebno bi bilo, da bi se današnji Tit ali Tito vsedel, bral Pavlovo poslanico in zraven globoko premišljeval, kako bi bilo tudi njemu kot današnjemu oblastniku med narodom, izpolnjevati naročila sv. Pavla! No, pa vsaj mi še enkrat čitajmo Pavlov list Titu in sami zase premislimo, kako neusmiljeno malo, hčem reči: nič! — se ravna po teh naukih današnji Tito in vsa njegova titovska banda:

"Preljubi Tit! Prikazala se je milost Boga, našega Zveličarja, vsem ljudem, ki nas uči, da se odpovemo hudobiji in posvetnim željam, ter trezno. (Nadaljevanje na 3. strani)

"Preljubi Tit! Prikazala se je milost Boga, našega Zveličarja, vsem ljudem, ki nas uči, da se odpovemo hudobiji in posvetnim željam, ter trezno. (Nadaljevanje na 3. strani)

Na Hudem vrhu pri Blokah so mnogo pretrpeli

Poznani rojak Frank Kerže, katerega naslov je 6700 Schaefer Ave., je prejel pismo od svojih sorodnikov, od sestre in svaka Franc Anzele-a, ki živita na Hudem vrhu pri Blokah na Notranjskem. Pismo je bilo napisano 4. novembra 1945 in je sledeče vsebine:

"Dragi sorodnik Frank!

Sporočam ti, da smo dobili tvoje pismo ter se ga jako razveselili. Prej ko nadaljujem, te prav lepo pozdravljam jaz, moja žena in moja mati, edino mi smo še živi ostali. Za mojega sina na vemo še nič natančnega, ali je živ ali mrtev. Upamo še zmerom, da je živ in da se bo oglašil, toda dozdaj se še ni.

Sedaj ti pa sporočim žalostno vest od tvoje matere, da je umrla 31. oktobra, 1. novembra smo pa dobili tvoje pismo, torej dva dni prej kot je tvoje pismo prišlo. Bolezen niso imeli preveč hudo; in teden so bili bolj slabi, največ od starosti, bili so stari 83 let.

BUBBLES PRAVI:

• Prvo, kar mora vedeti dekle z jopičem je, da volna uspeva ob milu in vodi. Toda ker mila tako primanjkuje, moramo še naprej izročati RABLJENO MAST, da jo pomagamo več narediti! Pomnite, kjer je maščoba, je milo. Hranite svojo!

Sedaj pa malo novic o preteklosti vojne. Ni mogoče popisati, kako je bilo hudo. Leta 1942, maja meseca sva bila aretirana z mojim sinom in odvedena sva bila v ljubljanske zapore. Tam sva čakala pet mesecev kot talca. Vsako minuto sva pričakovala, da pridejo po naju in naju odvedejo na strelišče, da naju ustrelje: Hude so bile te ure in minute za naju, da ni za povedati, kaj vse sva morala prestati. Potem sva dobila obtožnico in 25. avgusta sva bila sojena. Predlagali so nama dosmrtno ječo, ali potem nama niso mogli nič dokazati, ker se nisva hotela nič udati in nič priznati in nič vedeti o kakem sodelovanju s partizani, zato so nas oprostili zaporov, ali domov naju niso pustili več. Odvedli so naju v Italijo v taborišče smrti, kjer je dosti ljudi tam umrlo od gladi. — Ljudje so bili živi okostnjaki; samo koža je pokrivala kosti. Strašen je bil pogled na taborišče.

Sin je zbolel 18. novembra 1942. Odpeljali so ga v bolnišnico. Imel pa je srečo, da je prišel med angleške vojake — ranjence, ki so se tam zdravili. Tako so ga rešili smrti angleških zdravnikov. Od takrat ga nisem več videl.

Ko je bila poražena Italija sem utekel iz taborišča in v začetku oktobra sem prišel do partizanov, to je bilo 1943 leta. Od takrat pa do 4. junija 1945 sem prvič prišel domov na dopust. Sedaj sem prost vojaški službe in se nahajam doma.

Ali žalosten je pogled na dom. Požgano imamo vse do tal, uničeno gospodarsko orodje, tako da ne vem, kaj bo sedaj. Mašimo hišo, da bomo za silo stanovali pod streho. Uničena je vsa vas in več drugih vasi naokoli. Pomoci potrebujemo in sicer vse stvari: obleke, obuvalo, smo nagi in bosi. In denarja ni nič sedaj. Ne vem, kaj bo. Če moreš kaj pomagati, te prosimo vsi. Je pač tako, da moramo prositi. V upanju pričakujemo pomoč od tebe. Pa drugič kaj več.

Sedaj pa sprejmi najlepše pozdrave od nas vseh,

Franc Anzele."

Hudi vrh, št. 26,
pošta Nova vas pri Rakeku,
Slovenija, Jugoslavija.

Naročnica piše

Strahane, Pa. — Gospod urednik; priloženo Vam pošiljam enoletno naročnico za Ameriško Domovino, kajti brez tega lista bi res ne mogla več biti. Ta list se mi vidi najbolj pravičen, čeprav se je podražil, pa še vedno ni predrag. Vsak dan ga komaj čakam, ker je v njem vse tako zanimivo berilo, pa naj bo že v poročilih, ali v dopisih, ali v člankih. Vse je tako resnično in še prav posebno olepša kolona "Če verjameš al' pa ne." Seveda verjame, zlasti še, ker se je vse tisto godilo v naših krajih.

Bog Vas živi in vse naročnice.

Helen Turk.

Če verjameš al' pa

Ne verjamem, da je bil Zaplati kdaj tako razgoren, ne prej ne potem, kakor je tisti večer, ko je goro okoli kranjske studentarije stopana po štiripeterski ci krepkih sinov slovenske oratarja. Prav lahko je mogoče, da so se kmetske ce po vaseh pod Zaplato, so vedele o invaziji (ali divjaške) armade ro, križale in se priporočale jemu varstvu pred vsem, ki razsaja gori po Hudoborštu. Prav lahko mogoče, da so si drugo pripovedovale pri gorskem njaku, da so "natanko" kako je razsajala po vso noč peklena arma je ruvala jelke in smreke razmetavala po gori kot nate bilke. Gotovo so vane v vile roke, da to nekaj pomeni, pa da ni ga — ali bo vojska, ali ga, ali bo lakota, ali skupaj nakmalu, ki se do vozi pod pazduho. Gotovo je bila več kot naša četvorica, da smo smo visoko v gori. Saj smo ukali in klicali na žo vse mogoče aufbikse, gotovo posredoval kak gorenjski fant in zaključil domačo zabavo s par mi, če bi bili kje v dolini. Morda so fantje vali ušesa in skušali doognati, če niso mar t ogleščki iz sosedne vasi, terimi se bodo ob prvi domenili, kako in kaj je korajžo in snajtom.

Mi smo se pa počutili kozli v planini. Saj prilike vsak dan in vsa V Kranju smo bili pod disciplino, tako od starih gospodin, kod prole Imeli smo predpisane, da ne sme biti noben d ulici, ko se enkrat zm kar se, da bi se bili p rano ter eno zapeli e glavnem trgu. To bi plinarna preiskava in sedeli, da bi bili črni, nosili domov slabe rede, smo imeli kako tajno nje tam pri Rožnviščici ali na Pungertu, ki bi precej brez skrbri lezovanjem hudobnih sorjev. Ampak, ko smo zaključili važno kon smo se plazili domov v skih ulicah, kakor greš vi. Čudno, zakaj je fesor taka griza, da kamor, pa ko je bil v krat tudi sam dijak in ral imeti se v sladkem nu vse križe in težave ga stanu. Pa morda so radi tega tako strogi, iz lastne izkušnje vede moral dijak poznati s skrb — knjigo. Kakor la tista mati svojemu "I, ne bodi vendar tak hčerjo, saj si bil tudi mald!" Ta je bil pa "Saj prav zato!"

Torej ko smo se eni kričali do siteda, smo zaj v našo kolibo, nato na ogenj in polegli po žiščih ob stenah in z dnovati. Bili smo eni, da bo treba svet preure vo, kar je treba napr da se takoj zapre vse ledarje je treba uravna da bo v tednu najman nedelji, pa še kak pram za nameček. Potem dalo kako živeti.

"Jaz pa nisem zato, zaprlo šole," sem stavi dovalni predlog, po temeljitim razmislija "Bi rad vedel, zakaj me ustavi Bernikov?

"Zato ne, ker če so tudi počitnice ne bo in ter bolj prijetnega pod božjim soncem, počitnice za dijaka."

"Nisi neumen," me Basaj, "kakor sem me si."

"Zato ne, ker če so tudi počitnice ne bo in ter bolj prijetnega pod božjim soncem, počitnice za dijaka."

"Nisi neumen," me Basaj, "kakor sem me si."

"Zato ne, ker če so tudi počitnice ne bo in ter bolj prijetnega pod božjim soncem, počitnice za dijaka."

"Nisi neumen," me Basaj, "kakor sem me si."

Kristus

Odlomek iz umetniškega življenja. Spisal dr. Ivo Česnik.

Polagoma so zginjale deke barve, solnce se je potopilo v morske valove, na nebu pa je lele gorete zvezde — de-
mantne lučice.
Prisedla je Felicita, položila polno roko na Angelovo ramo in mu pogledala globoko v oči.
"Zopet ti nekaj muči dušo, dragec; dej, povej mi! Glej, videla sem te, da si hodil zamščen po vrtu. Oprosti mi, Angela, da sem zvedavo žensko bitje. Bodi prepričan, da govornim bolj iz ljubezni kot zvedavosti."
"Le vprašaj, ljubica! Rad ti razkrijem dušo, dasi mi ne moreš pomoči. Danes jutraj mi je naročil knez Giacomo Cesare, naj naslikam njegovi soproti za god sliko iz zgodbe Kristusovega trpljenja. Nisem mogel odreči. Pomisli, golobčica, Krista naj naslikam! Rad bi se vspel v svoji duši visoko, a ne morem. Izgubil sem materin zlat paradiz in brez njega ne naslikam Krista, ker ne vem, kaj je bil, kaj je bil, kaj je bil. Čutim, da je bil neskončno več kot veliki tiranin, filozof, umetnik, da je bil neskončno več kot Mohamed in Buda. A da je bil Bog, ne vem. In glej, knezinja Klara Cesare hoče imeti trpečega Krista-Boga. Za tako slikanje so moje moči prešibke, premajhne in preslabotne. Slikam sem Magdaleno. Hotel sem napraviti spokornico, pa mi je čisto ustvaril pohotno žensko. Zid sem se zavedal tega in tudi hotel za vzrok in sklenil sem, da ne bom več mazal platna s svetimi podobami. V Rimu sem bil pač slikal, navdušen zanos mi je gorel v srcu, ko so žarele pred menoj gloriole. A takrat je bila v duši materina priprosta vera, takrat je kipele v meni navdušenje za Rafaelove, Vinčijeve, Tizianove Madone in Kriste. In pomisli, Felicita, trpljenje božje naj slikam! Ne, ne morem, ker mi je zoprno."
"Angelo, saj veš mojo srčno željo. Poskusila sem ti vrniti paradiz tvoje mamice. Bilo je zaman. Nisem huda radi tega, ker, dragec, ker vem, da imaš tako dobro srce kot malo ljudi na svetu. Zdajle bi ti pa bil potreben, kaj ne? To uvidevaš. Knezu Cesare pa moraš biti prijatelj. Mili moj Angelo, pojdi h pač k tvojemu modremu modroglavcu. Modro modro ti da dober nasvet."
"Kaj pomaga nasvet, če pa ni veselja in samozvesti. Pač, ker Francesco je pameten in preudaren, pridigal mi bo. Kaj mi premore pridiga, če ne čuti moje srce zanos. Se ko imam takih v duši neizmerno lepo, mi manjka moči, da bi jo zročil platnu. Pride trenutek, ko bi ura odbila in se ustavila. Slika izgine iz duše za vedno. Mučim se, mislim, tuhtar, nič... In kako naj slikam tukaj, ko ni od nikjer nobenih utrinkov, ampak le samotne pege."
"Ljubi Angelo, rada bi ti pomagala, a sem uboga, ne vedno ženska. Če bo koristila tvoji umetnosti moja molitev, ti jo dam na razpolago. In h patru Francesco pidi, ljubček! Tudi on rad te ima."
"Rebi na ljubo pojdem."
Poljubljal jo je na čelo iz globoke ljubezni in se pogovarjal s njo pozno v noč.
Drugi dan je obiskal patra Francesco v njegovem ateljeu. Bel plašč je imel ogrnjen, razjav kuto, v levici je držal čisto, v desnici čopič, oko mu je bilo vprto na platno, kjer je slikal Madono in teto Elizabeto. Patrovi delavnici je bilo tam svetlo. Radovedni obrazi slikarjev, Kristov in Madon so gledali od vseh strani in zdelo se je, kot bi stopil v božji dom.
"Dobro dan, signor padre!"
"Zdrav, Angelo! Kaj nove-

ga? Odloži in sedi!" je hitel pater Francesco, potegnil še dvakrat s čopičem po platnu, ga postavil z barvami vred na mizo in sedel poleg Angela.

"Prijatelj Francesco, stvar je ta-le. Knez Giacomo Cesare mi je včeraj naložil težko nalogo. Pomisli, slikam naj dogodek iz Kristovega trpljenja. Nisem mu mogel odreči. In vendar čutim, da je to zame grozno težavna naloga; bojim se dela. Svetuj mi, kaj naj slikam, kako naj se vtopim v to sitno zadevo. A prosim te, ne pridiguj mi preveč, ne pripravljaj me za spoved! Moja žena bi bila sicer tega vesela, a vjemim, da se v paradiz mladostnih sanj ne morem vrniti. Fatamorgna verske lepote je izginila že davno kot pena ob morskobali."

"Dragi Angelo, veliko reči ti je izgotoviti. Zato je pa treba časa in dela, ker vse plemenito in veliko je težko, samo vsakdanje je lahko in po ceni. Gobe zrastejo v eni noči, otrok je pa devet mesecev pod materinim srcem. Kaj naj slikaš, me vprašaš. Dovolj, da ti povem legendo."

"Zna biti mi misliš pridigati!"
"Obljubljam ti, da bo ta pridiga bolj pohlevna, odeta v legendarni čar. A resnico ti bo govorila."

"Torej govori!"

Pater Francesco si je pogladil brado in začel:

"Živel je pred davnim časom mogočen kralj. To je bilo takrat, ko so hodili po zemlji vitezi v železu, ko so bratje sv. Frančiška začeli prepevati za samostanskim zidovjem psalme in pridigati o spokornosti in ničurnosti, razkošju. Zgodilo se je, da bi moral tisti kralj umreti v mladostnih letih. Žalost je vladala v palači in okrog njegove postelje so se gnetli zdravniki in državniki."

"Ali ni rešitve, usmiljeni ljudje? Ali mi ga mora res vzeti trinoška smrt?" je jokala kraljica ob vnožju kraljeve postelje.
Staremu in modremu zdravniku, najizkušenejšemu izmed vseh, so segle globoko v srce kraljičine besede. Zamislil se je in čez par trenutkov izpregovoril z važnim in počasnim glasom: "Samo ena stvar je na svetu, ki more rešiti kraljevo dragoceno življenje. Prinesite mu najlepšo rožo, ki je podobna najčistejši, največji in najnesebičnejši ljubezni! Prinesite mu jo, pa ne umre!"

Takoj se je razširila govorica o zdravnikovem nasvetu po vsem kraljestvu. In od povsod so prihajali ljudje in nosili rože iz vseh velikih in imenitnih vrtov, a prave ni bilo med njimi. Modrijan je zmgival z glavino in ramenim ter govoril:
(Dalje prihodnjič)

MALI OGLASI

Hiša naprodaj

Proda se hiša 6 sob in kopalnica zgoraj, 4 sobe in kopalnica spodaj; tudi trgovski prostor, pripraven za vsako trgovino. Vprašajte na 15257 Saranac Rd. (11)

Vas muči naduha?

Pri nas si lahko nabavite najboljšo olajšavo za to mučno bolezen. Zdravilo je jamčeno ali pa dobite denar nazaj.

Mandel Drug

Lodi Mandel, Ph. G., Ph. C.

SLOVENSKI LEKARNAR
15702 Waterloo Rd.
Cleveland 10, Ohio

Lekarna odprta: Vsak dan od 9:30 dopoldne do 10. večer. Zaprta ves dan ob sredah.

1946	JAN.	1946
Sa	Mo	Tu
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30
31		

KOLEDAR

DRUŠTVENIH PRIREDITEV

JANUAR

19. — Društvo Kristusa Kralja št. 226 KSKJ ples v avditoriju SND na St. Clair Ave.
20. — Osemnajsta obletnica društva Modern Crusaders št. 45 SDZ v SDD na Waterloo Rd.
20. — praznovanje 10 letnice obstoja pevskega zbora Slovan v SDD na Recher Ave.
26. St. Vitus Boosters št. 25 KSKJ plesna veselica v avditoriju SN Dna St. Clair Ave.
FEBRUAR
3. — Prireditev skupnih po-

ODPRI SRCE, ODPRI ROKE...

(Nadaljevanje z 2 strani)

pravično in bogaboječe živimo na tem svetu, pričakujoč blaženega upanja in čistilnega prihoda velikega Boga, našega Zveličarja, Jezusa Kristusa, ki je dal sam sebe za nas, da bi nas rešil vse krivice in si očistil izvoljeno ljudstvo, vneto za dobra dela. To govori in k temu opominja v Jezusu Kristusu, Gospodu, našem."

O, nesrečni Tito, kako daleč si od tega, da bi se ustavil in malo zamislil ob besedah sv. Pavla tvojemu soimeniku, svetopisemskemu Titu!

Res, čudne "božične misli" so morali imeti tvoji podložniki, bolje rečeno: tvoji sužnji, ko so v sveti noči in na novega leta dan v cerkvah poslušali prej navedene besede sv. Pavla — Titu...

Cincinatski nadškof McNicholas je pred kratkim pripravil splošno molitev za spreobrnjenje Rusije. Znana molitvena devetdnevica o petkih v čast Žalostni Materi božji je že objavila take javne molitve za spreobrnjenje Rusije. Ni dvoma, da bodo poprijele še druge molitvene organizacije in naznanjale enake skupne javne molitve v ta namen.

Zdaj je treba počakati, kdaj se bo oglasila Moskva in prišla takim molitvam pečat "politike." Najbrž ne bo dolgo. In za Mosko bodo zagnali krik o "politiki" zoper Rusijo vsi sopotniki rdečkarjev.

Toda naj reče kdo, kar hoče, nadškof McNicholas je zašel pravo, ko je javne molitve za spreobrnjenje Rusije utemeljil z naslednjimi besedami:

"Tretja svetovna vojna je neizogibna, ako bo moskovska vlada nadaljevala s svojimi prevratnimi metodami. Tista vlada, ki se je postavila zoper Boga, zoper Kristusa in zoper nauk evangelijev."

Nadškof McNicholas je dobro vedel, kaj je znil. O tistih, ki vsem takim besedam pritiskajo pečat "vtikanja v

politiko," pa veljajo besede: Odpusti jim, Gospod, saj ne vedo, kaj delajo!

Mnogi ljudje, ki sami pravijo, da skušajo preseliti svetovni položaj s katoliškega stališča, posebno položaj v Jugoslaviji, se zelo trudijo, da bi uganili, kdaj in kako so se Slovenci, posebno katoliški Slovenci, toliko pregrešili, da morajo dandanes toliko trpeti...

List "Victorian" je pa oni dan močno poudaril drugo mnenje, ki je vsekako tudi dogmno "s katoliškega stališča," in je tako:

"Trpljenje ni vedno kazen za zločin, ampak dostikrat le nagrada in plačilo, ki ga Bog na tem svetu daje svojim izvoljenim."

Iz raznih pisem naših beguncev in trpečih vernih Slovencev v domovini se da povzeti, da mnogi med njimi vsaj skušajo razumeti svoje trpljenje in preganjanje s tega stališča. To je kajpada pregloboko za vsakdanjega človeka. Razume tak, ki se je kot zlato izčistil v trpljenju.

Dostikrat pa Bog dopušča trpljenje nekaterih tudi zato, da imajo drugi priliko za razna dela usmiljenja.

Tudi to je katoliško stališče. Zato, katoličani, podpirajte nesrečne begunce in darujte v blagajno LIGE KATOLISKIH SLOVENCEV! — Zaplot.

Kupujte Victory bonde!

MALI OGLASI

Peč naprodaj

Proda se Tinnerman peč na plin in premog. V jako dobrem stanju. Pokličite IV 2722.

Garaža v najem

V najem se ošda garaža. Vprašajte na 1162 E. 61. St. (11)

Peč naprodaj

Proda se peč za gretje na plin, v jako dobrem stanju. Vprašajte na 1345 E. 82. St. tel. GARfield 5937. (9)

DELO DOBIJO

Delajte v MODERNEM POSLOPU THE TELEPHONE COMPANY

potrebuje ženske za hišno znanjenje poslopij v mestu

Stalno delo — dobra plača
Poln ali delni čas
6 večerov v tednu
od 5:10 zv. do 1:40 zj.

Zglasite se v
Employment Office
700 Prospect Ave. soba 901
od 8 zj. do 5 pop. vsak dan
razen v nedeljo

THE OHIO BELL TELEPHONE CO.

Išče se karpenterje
Stalno delo. Dobra plača. Kogar zanima, naj se zgleda na 960 E. 185. St. (x)

Sprejme se ženske
asemblerice,
izdelovalke klobas
in packerje.

Za začetek 62c na uro
Cleveland Provision Co.
3112 W. 63. St. (12)

Šivilja se sprejme

Sprejme se izkušena šivilja za poln ali samo delni čas. Zglasite se v Grdina Shop. 6111 St. Clair Ave. HE 6800. (10)

2 ženski za čiščenje

25 ur na teden
5 dni
Vprašajte
Steel Improvement & Forge Co.
970 E. 64. St. (11)

MALI OGLASI

Stanovanje išče

Zakonski par s 4 hčerami želi dobiti stanovanje 6 sob; najmlajša je stara 12 let. Kdor ima kaj primerne, naj pokliče RA 7588. (10)

Pivo v zabojih

Standard — Carlings
Carlings Ale
Dortmunder
TINO CAFE
6030 St. Clair Ave.
(Fri., Sat. - x)

Rodney Adams Heating Service

Instaliramo nove furneze na plin in premog. Popravimo vse vrste furneze. Instaliramo pihalnike in termostate. Za točno postrežbo pokličite KE 5200 550 E. 200. St. (Fri., Sat. x)

NATIONAL AIRCRAFT SHOW

SOME OF THE FEATURES

- * The B-29 Superfortress
- * The Black Widow Night Fighter
- * P-80 Jet-propelled Shooting Star
- * Ten Famous U. S. Fighter Planes
- * Captured German and Jap Planes
- * The Jap Kamikaze Suicide Plane
- * The German V-1 and V-2 Bombs
- * Radio-controlled Television Bomb
- * Radar and Radio Demonstrations
- * The New Altitude Gyro
- * Civilian and Commercial Planes
- * And hundreds of other Exhibits

Regular admission: Adults \$1.25; Students 65c. Open 11:00 AM to 11:00 PM.

Taylor's - Clark Restaurants
Bond's - Marshall Drug Stores

JAN
11-20

The Greatest Aviation Show in History

V BLAG SPOMIN

PRVE OBLETNICE SMRTI NAŠE NEPO-
ZABNE SOPROGE IN MATERE

Jennie Debevec

roj. Kolar

ki je odšla v večno življenje 13. januarja 1945.

Hladna te zemlja že leto dni krije,
v tihi gomili pokojno zdaj spiš,
ljubljenca žena, draga nam mama,
v duhu pa večno med nami živiš.

Tvoji žalujoči ostali:

MOŽ in OTROCI,
BRAT in SESTRE
Cleveland, O., 14. jan. 1946.

V BLAG SPOMIN

DRUGE OBLETNICE SMRTI LJUBLJENE IN NIKDAR
POZABLJENE SOPROGE IN MATERE

Johanne Vidervol

ki je za vedno zatnila svoje trudne oči dne 12. januarja 1914.
Bog odvzel nam soprogo in mater. Teda v sredini našega srca
dve leti poteklo je od tedaj. Tvoj spomin živi ljubeč,
pa mi Te nismo pozabili. počivaj v miru, blaga duša
v sreči živi blag spomin. in večna luč Ti sveti naj.

Žalujoči ostali:

ANTON VIDERVOL, soprog;
ANTHONY, FRANK in JAMES, sinovi;
ALICE HORSFALL, MAE BARAGA, PAULINE STEFFNER
in TERRY HOCEVAR, hčere;
VNUKI in VNUKINJE.

Cleveland, O. 14. januarja 1946.

Furnezil

Popravljamo vsake vrste
Resetting \$15, čiščenje \$5
Termostati kontrola
Latka mesečna odplačila

Chester Heating Co.
Govorimo slovensko
1103 Addison Rd.
ENdloott 0487

Luč za zdravljenje revmatizma

gre na vsak regularni saket.
\$1.65

MANDEL DRUG
15702 WATERLOO RD.

Pomagajte Ameriki, kupujte
Victory bonde in znamke.

Zopet doma v civilne mživljenju. — Chips, pes, ki je bil v zadnji vojni odlikovan s "Srebrno zvezdo" in "Purple Heart" za junške čine v bojih z Nemci, je sedaj zopet v civilnem življenju. Na sliki ga vidimo pri sankanju z 4 letnim John Warren. Chips-ova odlikovanja so mu bila pozneje odvzeta, ko je armadno poveljstvo odločilo da se živim ne daje odlikovanj (medalj).

ŽIVI VIRI

IVAN MATIČIĆ

— Lukaž jo zdajci ob-
jame čez pas, jo pošegeče pod
pazduho, da se ona kar zvija
od smeha. Potem jo pa vsčene
v stegno. Vsenaokrog jo ščipa,
da ona kar odskakuje in cvili.
Lukaž se okrene in zadene z no-
go ob statev. Potem si posadi
vdovo na kolena, objame ji buj-
ne grudi pa jo ugrizne v zatil-
nik. Vroče sope Lukaž in oči
mu zagorijo.

"Marijanka, vdaj, omuži se
—!" ji prigovarja drhte. "Je-
li, Marijanka, jednože boš mo-
ja žena... Dam ti škrinjo
jank, inu vezank, inu srajčic,
inu ane koravde ti pernesem."

"Inu ane bore šlače," zateg-
ne jezikava Kalinka. Smeš. Me-

todij se kar bije ob kolena.

Snahi Struni je pa tega do-
sti. Gre in potegne brenčina za
rame. — "Odi, odi, šleva! Otru-
ci se zgledva jo nad prešu-
štvom," otrese nevoljna, ga od-
riva pa vleče izpod njega volno
in povsesma.

Kuharice pripravljajo obed;
nekateri gredo klicat rodovin-
ce. Tedaj jo je pa brenčin ur-
nih krač odkuril.

Srednja Odrinova zadruga
je poobedovala in rodovinci so
se razšli zopet na delo. Brž se
je primotal v lončarnico Bu-
dinov Tadej. Prinesel je neke
lesene kalupe za lonce pa jih
izročil prvinu lončarice. Pot-
em se je še malo pomudil pa
opazoval zanimivo delo. Odrin-
ovi rodovinci so gibal tu, in
Tadej je gledal, kako so spre-
tne roke gnetle ilo na modele,
kako ga pokladale v peč in je-
male zopet iz peči. Zdraven te-
ga so se modro pogovarjali s
Tadejem o delu v tesarnici. Ta-
dej se je pa kar previdno iz-
muznil lončarjem pa se zanesel
k predicam.

"Nu, črejdnek, če je novi-
ga?" ga je brž prišla ena. "Je-
si uže objedvov?"

"Jesen." Fantu je bilo nerod-
no, pa se je izgovarjal, češ, da
je prinesel neke kalupe in jih
bodo preizkusili lončarji. Kar
tako si ni upal priti noter. Smo-
lil se je tu ob ognjišču pa se
je oziral po predicah; skrivaj
pa mu je uhajal pogled na Du-
šano. Da, to je bilo tisto, kar
je spravilo fanta noter. Duša-
na, njo bi gledal Tadej noč in
dan. Jo, kako je bilo lepo ob
nedeljski radosti na travencu!
Tadej je moral hoditi s čredo,
zato je bil samo nekajkrat zra-
ven, toda tistega ne more po-
zabiti. Ves zaverovan je gledal
rajanje, še bolj pa na zalo Du-
šano. — "Narlepša je Dušana
na te Gorščine!" je rekel ne-
kdo tam zraven. In Tadej je
od takrat tako čudno razvnet
za Dušano. Ni samo lepa,
prav milo zala se mu zdi. Tu
sedi pri statvi, sredi rodovink,
na Tadeja se niti ne ozre, vsa
je zaverovana v tkanje, a ji
tako pristojno ovčji kožuhec. O,
če bi ji Tadej mogel kaj kori-
stiti pri statvi!

Slednjič se je Dušana le na-
rahljo okrenila. "Tadija, h e e
mene sturet ano škrinjo, potle
boš moj ženin," se je pošalila.
"Jes, saki den boš per mne na
škrinje na statve gledov inu na
vrateno nit navijov."

Smeš. Tadej je bil kar zme-
den spričo tolike prijaznosti.
Samo kimal je ves blažen in o-
či so mu žarele. Da bi si z eno
samo škrinjo prišlužil takega
dekleta, o, potem teše tisto
škrinjo noč in dan! Toda on
je ne more stesati, je še ne zna,
ampak ukrade jo, skrivaj jo
izmakne iz tesarnice in jo pri-
vleče Dušani. Niti malo ni bilo
fantu po godu, ko je kmalu na-
to vstopil noter Murnov Janž.
Kaj bi reva Tadejec proti temu
dolgavsu. Nazadnje si pa mo-
ra, Tadej tudi misliti, da ima
fant vsekakor več veljave pri
ženskah, ako pride noter ta-
kele z novim kožuškom pod
pazduho, kakor ji piti samo
zijaža ponujat. In s tem žen-
skim kožuškom je Janž v res-
nici vse predice prijetno razv-
nel. Kar druga za drugo so
ga pomerjale, kateri bi lepše
pristojal. Janž se je pa lepo
motal med njimi in medtem
ko so rodovinke nosečni snahi
ugovarjale, češ, da ji je prete-
sen, se je Janež cpletal okrog
Dušane pa ji skrivaj stisnil v
naročje lepo opisan životek od
čiste volne. Dekle je narahlo
zardelo, fant se je pa izmuznil
iz njene bližine, kljub temu pa
so nekatere le zapazile to stvar
ter si pomenljivo pomežiknile.
Nu, preden pa je prišel kožu-
hek dobro naokrog, so že zopet
zaškripala vrata — in noter se
je prinesel Žitičev Mateja.

"Dober večer!" je zategnil,
dasi je bil zunaj še svetel dan,
pa zacepetal in si otrešal sneg
s kožušastih škornjev. Tadeja
je uvidel, da je zdaj tu čisto
odveč, pa se je izmuznil ven;
Janž se je pa odmaknil k og-
njišču, ker je čutil, da Mateju
v ljubezenskih zadevah še dav-
no ni kos. O, da bi ga spak,
srp je prinesel Mateja. Z ne-
čim je moral pač priti, bržčas
bi rajši prinesel na ogled jank-
ko, opasek ali kožuhaste škor-
njice, o to bi Mateju prijalo.
Nu, je pa prinesel pravkar sko-
van srp, saj utegne tudi s tem
vzbuditi zanimanje pri predi-

cah, in Mateja ga je znal vzbu-
diti. Vzel je povsomo, ga po-
stavil na kraj ognjišča — pa
ga požel, da je odletel nekam
med statve. Otroci so kar cepe-
tali po ognjišču od veselja. Ma-
teja se je pa usedel na ognji-
šče pa pričel kresati burke.

Vse od kraja je okresal, čre-
darje in črede in od sleherne
zadruga je vzel koga na muho.
Kako vlačil debila Budinov Da-
ruh z Žaro, kako brska za me-
liso pod snegom Odrinov Go-
dimisl. Šmonov kozel si je zio-
mli rog nad Živojevim ovnom,
prav mu bilo. Svetoviški samo-
tar je nadrevil dol po hribu
Bršlinovega Našemisla, ker ga
je slišal klicati bogove na po-
moč. Šmon je zlasal ženo Oli-
vo, ker se je smejala Murnove-
mu brenčinu. Dalje je pravil
Mateja, kako sta nosila z brat-
tom Domomislom iz Razkanih
globeli brusni kamen. Predi-
ce so imele kaj prijetno zaba-
vo z jezikavcem. Končno se je
Mateja obregnil še ob Dušano:
Le komu na rovaš se danes Du-
šanka tako milo smeje? Mate-
ji ali Janžu? Tako dolgo se je
smolil naokrog, da se je pri-
motal nazadnje v njeno bliži-
no pa ji je položil roko na zatil-
nik. Prav narahlo se mu je
skušala izmuzniti izpod roke,
on j e pa skušal vse to prikriti
z novimi domislicami, toda ro-
ka mu je na toplem deklinem
vratu tako nekam drhtela. In
zadrhtel je tudi Janž, ko je to

videl, pa skušal z glasnim po-
menkom pri ognjišču zadušiti
svojo nevoljo.

Končno je ugasnila še tista
medla dnevna luč, kolikor so jo
propuščali noter napeti me-
hurji v okencih. Rodovinke so
podnetile ognjišče pa zatakni-
le goreče tirske v stene. In mir-
no in složno so kramljali da-
lje. V vzajemnem toplem dihu
je ždela velika družina: ljud-
je v topli volni, živinče v mehki
stetli.

Zunaj je pa bila zima, snega
in mraza čez nemoč. In dan
je tonil bolj in bolj v temoto,
tonil proti globini noči. Bližal

se je Badnjik, radostni praznik
božjega rojstva pa zimskega
sončnega obrata. In dvajseti
pogorski rod je mislil nanj v
prijetnem pričakovanju.

TRETJE POGLAVJE

ZENITEV

"Prišel sem v vrt svoj,
sestra, nevesta moja; tr-
gal sem miro svojo z di-
šavami svojimi; jedel
sem sat z medom svo-
jim, pil sem vino z mle-
kom svojim. Jejte, pri-
jatelji, in pijte, in se o-
pijanite, predragi!"
(Visoka pesem)

Zima na Pogorju.

Novo vodstvo!
Popravljamo pralne stroje
vacuum čistilce, električne
niške, in druge električne
mete. Mi kupimo in pro-
mo pralne stroje. Pridem-
iskat ter jih pripeljemo na
St. Clair Repair Serv.
7502 St. Clair Ave.
EN 7215.

Prijatelj's Pharmacy
SLOVENSKA LEKARNA
Prescription Specialists
Vogel St. Clair Ave. in E
ENdicott 4212

ČISTILNA RAZPRODAJA

Suknje
Obleke
Klobuki
Križa
Bluze
Sweatri
Ženski slacks
Babuške

Otroške obleke
Otroška krila
Otroški suits
Otroški jerseys
Training hlačke
Snežni suits
Dekliške kape

Moški in deški mackinaws
Moški water repellent jackets
Khaki jockey shorts
Moške in deške srajce
Zagrinjala
Preproge
Moški in deški sweatri

Ako numeravate poslati svojem v domovino kaj blaga, pridite k nam, kjer bo-
ste dobili vse, kar družina potrebuje

Anzlovar's Dept. Store

6202 St. Clair Avenue

Cleveland 3, Ohio

Zakaj so piketirana
telefonska poslopja
v Clevelandu

Piketiranje telefonskih poslopij tukaj od uslužbencev Western
Electric Company je bilo začeto radi plačilnega nesporazuma med
Western Electric Company in njenimi uslužbenci.

Inštalacija telefonske opreme v naši centrali je napravljena po
Western Electric Company, ki izdeluje in dobavlja ediniče za Bell
sistem. Ob tem času je inštalacijsko delo v naših poslopijih na svo-
jem vrhuncu radi našega napora, da dohitimo nedovršene prošnje za
telefonsko postrežbo, zakasnelo radi primanjkljaja, povzročenega
po vojni. Mi imamo naročenih in v delu za inštalacijo pri Western
Electric veliko število nujno potrebne opreme, vključno vseh tipov
telefonske aparate, ki so potrebni za večjo in boljšo postrežbo publi-
ki.

Vsled tega je delovna sila Western Electric delala skoro v vseh
naših poslopijih. Ti inštalacijski delavci so, ki zdaj piketirajo naša
poslopja, ter s tem preprečujejo normalen obrat telefonske postrežbe.

Nam je žal, da je to prekinjenje v postrežbi in zakasnitev, ki jo
bo povzročilo v našem zaporu, da damo postrežbo večjemu številu
oseb v najkrajšem mogočem času. Ta cilj je po našem mnenju naša
obveznost do publike.

THE OHIO BELL

TELEPHONE CO.

V BLAG SPOMIN
SESTE OBLETNICE SMRTI NAŠE-
GA NEPOZABNEGA SOPROGA,
OČETA IN BRATA

John Paulin Jr.

Ki je umrl 14. januarja 1940.

Tam v grobu, v temni jami
truplo Tvoje mirno spi;
sonce več Ti ne pošlje
rešen truda si skrbi!

Zdaj sreče tu ni več, med nami
ostali žalostni smo sami...
Ko smrt potrkala, — sreče ni —
se žalost v hiši naseli.

Žalujoci:

SOPROGA JUSTINE PAULIN,
SIN HAROLD,
STARŠI BRAT in SESTRE.

Cleveland, O. 14. jan. 1946.

V BLAG SPOMIN
PRVE OBLETNICE SMRTI NAD
VSE LJUBLJENEGA SOPROGA
IN SKRBNEGA OČETA

Frank Gabrenja

Ki je v Boru zaspal večno spanje
dne 12. januarja 1945.

Eno leto je sedaj poteklo,
odkar si Ti nas zapustil,
blag spomin na Tebe, predragi,
med nami bo do konca dni.

Žalujoci ostali:

ELIZAETH GABRENJA, soproga;
HČERE in SINOVI.

Cleveland, O. 14. jan. 1946.

V BLAG SPOMIN
TRETJE OBLETNICE SMRTI LJUB-
LJENEGA SOPROGA IN OČETA,
SINA IN BRATA

Anthony J. Koprivec

Ki ga je Bog poklical k sebi
dne 13. januarja 1943.

Vse prekmalu v cvetu življenja,
preljubljeni, odšel si Ti od nas,
tri leta že mirno počivaš
in pri Bogu večno srečo zvišavaš.

Žalujoci ostali:

SOPROGA in HČERE
STARŠI BRATJE in SESTRE.
Cleveland, O. 14. jan. 1946.

V BLAG SPOMIN
DRUGE OBLETNICE SMRTI NAŠE-
GA PREDRAGEGA IN NIKDAR
POZALJENEGA SOPROGA
IN OČETA

FRANK BIZIL

Ki je nas zapustil dne 13. januarja 1944.
Ljubi soprog in dragi oče, prežgodaš
si nas zapustil ter ni ga dneva ne no-
či, da bi ne bil nam pred očmi. Za-
stoj! Te iščejo naše oči, ker Tebe je
od nikoder ni. Edina tolažba nam je
ostala, da se enkrat sldemo v srečni
večnosti.

Žalujoci ostali:

MARGARET BIZIL, soproga;
SINOVI in HČERE.

Cleveland, O. 14. januarja 1946.

Olajša bolečine
Hrbtobola

Za prijetno olaj-
šanje poskusite elast,
lahke, izkušene na-
čine, da pomagata
navadnemu hrbtobo-
lu. Denite Johnsonov
BACK PLASTER ravno na boleče
mesto. Ta lahkec lepi prijetno GREJE
vaš hrbet, olajša bolečino in otre-
lost. Gorka, stisnuta podloga var-
je pred mrazom — zveše in podpira
vpliva prijetno. Napravljeno od
Johnson & Johnson. V vseh lekarnah.

Johnson's BACK PLASTER